

CONSILIUL ȘCOLAR AL ELEVILOR

PROIECTE ȘI REALIZĂRI

Denisa Popescu, clasa a X-a B

1

Prima acțiune cu care a debutat Consiliul Școlar al Elevilor, ales în noiembrie 2014, a fost „Mândru că sunt român”, un concurs dedicat zilei de 1 decembrie, care a constat în realizarea unor afișe/postere care să illustreze semnificația Zilei Naționale a României. La acest concurs au participat toate clasele din cadrul școlii, cei 3 câștigători fiind desemnați de domnul profesor de desen Traian Abruda și de un juriu format din elevi. S-au acordat premii pentru cel mai original afiș, cel mai elaborat și cel mai patriotic mesaj.

Un alt proiect, derulat în cursul lunii decembrie 2014, s-a intitulat „Să-l ajutăm pe Moș Crăciun”, târg cu scop caritabil în care s-au implicat un număr foarte mare de elevi. Sumele colectate din vânzarea produselor realizate de elevi și profesori au fost folosite pentru achiziționarea de alimente oferite copiilor cu posibilități materiale precare, din satul Petrovac Selo, județul Timiș. Am reușit astfel să aducem bucurie în casele și inimile celor nevoiași.

Consiliul Școlar al Elevilor a fost prezent și în juriul Concursului de Istorie – „Unirea Principatelor Romane” – desfășurat între clasele a IX-a A, B, C, D, competiție la care au participat ca invitați, profesorii diriginți precum și susținători ai echipelor participante. S-a marcat astfel, însemnătatea „Micii Uniri”, pentru istoria noastră națională.

În 19 ianuarie 2015, s-a desfășurat „Parada culinară a etniilor din Banat”, proiect al Consiliului Școlar al Elevilor organizat sub îndrumarea prof. Cristina Mandae și prof. Septimia Nica, de elevii claselor a X-a A și a XI-a B.

Ne-am propus ca restul mandatului nostru să fie la fel de activ și de aceea ne gândim la propuneri de proiecte pentru toate clasele liceului nostru.

Prioritar este proiectul „Sigla liceului”, un concurs între clasele a IX-a și a X-a, care are ca scop realizarea semnului nostru distinctiv, conform noului Regulamentului de Organizare și Funcționare a Unităților de Învățământ Preuniversitar care prevede că orice unitate de învățământ trebuie să aibă, obligatoriu un semn distinctiv.

Dorim să dăm șansa claselor a IX-a să își ia revanșa cu un alt concurs de istorie, dedicat zilei de 9 Mai, Ziua Europei.

În data de 11.03.2015 s-a desfășurat Consursul „Pionul Alb Ana Aslan”, care și-a propus să dezlipească de calculator pe cât mai mulți elevi care să participe la jocul minții - șahul.

La începutul lunii iunie, Consiliul Școlar al Elevilor împreună cu doamna profesoară coordonator, Cristina Mandae, își propune să realizeze o excursie în scop educativ la Sighișoara, unul din orașele cu farmec medieval ale României.

INTERVIU

CU DOMNUL PROFESOR GHEORGHE JULA

Andreea Popa și Sandra Veres, clasa a XI-a A

1. Ce v-a determinat să alegeți o carieră în învățământ?

Încă din clasa a noua, mi-am dorit să devin profesor de fizică. Îmi plăcea fizica și întotdeauna mi-a plăcut să explic, să comunic. Atunci când vezi un chip luminându-se, atunci când interlocutorul a înțeles ce ai spus, ai o mare satisfacție. De când sunt profesor, pot spune că este vorba despre satisfacție profesională. Așa ceva contează mult în carieră. Pentru noi profesorii, de multe ori, suplinește insatisfacția materială cauzată de salariile mici.

2. Ce a reprezentat sportul în viața dumneavoastră?

Sportul, pentru că am practicat volei de performanță încă din liceu, mi-a deschis uși pe care altfel nu le-aș fi deschis niciodată. Am călătorit prin țară și străinătate, am cunoscut locuri și oameni noi, dar în special am învățat să lupt și să câștig ceea ce mi-am propus. Sportul m-a disciplinat, m-a învățat să muncesc în echipă și să respect regulile. Și desigur, foarte important, mi-a oferit un mod de viață sănătos, departe de tentațiile specifice adolescenței: fumatul, băutul și în general pierderea inutilă a celui mai prețios dar, timpul.

3. Cum îi îndrumați pe elevii din ziua de azi să își împartă programul pentru a avea o viață de elev cât mai echilibrată?

Ca elev, ca tânăr, trebuie în primul rând să te cunoști, să știi ce-ți place să fii în viață. Apoi, trebuie să te organizezi pentru a realiza maximul din ceea ce ți-ai propus. Fără disciplină, muncă, ascultare față de mentori, fără a trăi sănătos și organizat nu vei face față "conurenței" celorlalți ca tine. Desigur, programul tău săptămânal trebuie să includă relaxare, odihnă și viață socială. Prietenii adevărați te ajută să te realizezi, te "stabilizează", te echilibrează. Nu uita să vezi un teatru din când în când, și să citești o carte.

4. Dacă ar fi să o luați de la început v-ați îndrepta tot spre domeniul învățământului?

Aș sta pe gânduri. Am cunoscut și viața de cercetător științific. Dacă nu aș mai urma cariera didactică, ar fi din cauza salarizării precare din învățământ, dar și din cauza statutului social scăzut al profesorilor din zilele noastre. Aș regreta însă sigur frumusețea muncii cu tinerii, importanța enormă a formării lor pentru viață.

5. Cum descrieți perioada în care ați fost cercetător?

Cei zece ani cât am lucrat ca cercetător științific la Institutul de Sudură din Timișoara, am învățat să aplic teoria în practică. Asta te maturizează intelectual mai rapid. Realizările sunt văzute mai rapid și concret. În învățământ doar "plantezi". De "recoltat", se recoltează mai târziu. De cele mai multe ori nu ești de față. De multe ori foștii tăi elevi uită ce contribuție ai avut în realizarea lor. Unii cred că nici nu ai contat în viața lor. Te uită cu totul. Nu toți, din fericire. Când, peste ani, întâlnești foști elevi și vezi cum s-au realizat familial și profesional, parca primești energie să continui în această meserie frumoasă și dificilă în același timp.

6. Ce schimbări eficiente credeți că s-au făcut în învățământ față de perioada în care dumneavoastră ați fost elev?

Din păcate, nu prea văd eficiența schimbărilor din învățământ. Poate sunt prea dese. Mult prea dese. Seamănă mai mult a căutare, a zbatere. Sper să mă înșel, dar nu cred.

7. Ne puteți împărtăși o amintire care v-a rămas întipărită în suflet, din perioada copilăriei sau a adolescenței?

Am avut o copilărie de oameni săraci dar pentru că am fost iubit și apreciat în familie, am fost mai tot timpul fericit. Să-ți bucuri părinții și prietenii te face fericit. Așa că am o mulțime de amintiri frumoase. Să câștigi un punct în meci, să citești o carte bună, să înoți în apa limpede a râului, să te plimbi de mână cu fata iubită, să rezolvi o problemă dificilă de fizică, să... Dar câte nu au fost. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta!

ETAPE ÎN DEZVOLTAREA PROFESIONALĂ

Prof. Septimia Nica

Orice om a început desăvârșirea sa profesională prin alegerea unei profesii, pe care a pus-o în practică la maturitate. Dar maturitatea biologică nu întodeauna este însoțită de maturitatea emoțională, profesională sau socială. Astfel, începutul poate fi anevoios și descurajant, dar este doar un început care are o finalitate, iar drumul până la acea finalitate se însoțește cu reușite, aprecieri și stimă de sine.

Toți am început la un moment dat...și îmi amintesc, cu nostalgie, începutul meu.

Reguli, regulamente, legi, metodologii, toate în plan teoretic, și tot teoretic modalitățile de aplicare și implementare erau bine însușite și stocate. Problema era punerea în practică, când teoria a devenit "orientativă" și mentorii au dispărut.

Nenumărate întrebări care necesitau răspunsuri rapide (caracteristic tinereții-graba). Greu de găsit, lasând senzația că cineva le-a ascuns intenționat. Tot la teorie te întorci, constatând că nu ai citit notele de subsol, prefața, exemplele și excepțiile, și că ai avut în permanență soluțiile acolo, doar că la prima citire nu reprezentau o prioritate.

În teorie se spune că pregătirea profesională a unui cadru didactic trebuie să conțină trei componente: cultura generală, cultura de specialitate și pregătirea psihopedagogică. Doar că acestea trei însoțesc cadrul didactic în diferite etape de dezvoltare profesională și necesită instrucțiuni de utilizare și administrare.

La timpul potrivit am descoperit un articol, pe care l-am citit de câteva ori, nu cu intenția de a-l memora, ci din dorința de a-l înțelege. Autorul, pr. Vasile Timiș, a aranjat parcursul unui cadru didactic în șapte etape, poate nu întâmplător a folosit această cifră, șaptele fiind considerată cifra perfecțiunii. Dar etapele acestea sunt specifice și altor profesii, fără limitare temporală.

"Într-o primă etapă orice profesor începător este marcat de optimism, dar nu întotdeauna are și deprinderile formate. Lipsurile sunt foarte greu sesizabile din partea celui în cauză. Etapa a doua este marcată prin conștientizarea anumitor lipsuri și chiar prin unele îndoieli. În timp, odată cu unele neîmpliniri scade și optimismul. La unii dintre dascăli apare un moment critic, care dacă este dublat de speranță, se poate transforma în realism, pragmatism și revizuire, iar dacă acest moment critic este dublat de îndoială se poate ajunge la renunțări. Etapa a treia e marcată de realism și de câștigarea unor competențe profesionale. Etapa a patra se constituie într-o etapă a competențelor și a realizărilor. Există și riscul ca în această etapă să apară o formă de plafonare sau rutină. Etapa a cincea este etapa în care profesorul își desăvârșește anumite abilități, aici putem vorbi de profesionalism. Într-o a șasea etapă se trece de la competență și profesionalism, la creativitate și măiestrie. Apogeul unei cariere didactice, am putea spune că se împlinește într-o a șaptea etapă, atunci când putem vorbi de erudiție. "Drumul până la erudiție e presărat cu neajunsuri, lipsuri financiare și culturale, dar satisfacția vine în fiecare zi, la fiecare oră, prin fiecare elev și mai apoi reușitele foștilor elevi aduc bogății profesorului, fără a fi nevoie de un cont bancar pentru a le stoca. Așa cum copiii sunt oglinda părinților, la fel și elevii sunt prelungirea în societate a profesorilor.

PAGINA

LU' SAVU

(CONFESIUNILE UNUI BLOGGER)

Raoul Savu, clasa a XI-a D

„Ieri un prost fericit, azi - înțelept deprimat”

Nu este timp și nici nu tre' să te gândești că nu este, nu te presa, nu te stresa, nu te îngrijora. În viață, totul se întâmplă cu un scop (da, ai mai auzit chestia asta de *n* ori) și scopul acela îl faci și îl înțelegi doar tu deoarece e viața ta și nimeni nu te poate face să-ți schimbi traseul. Nu e complicat, ești tu și restul lumii. Asta nu înseamnă că trebuie să te transformi într-o ființă egoistă ba din contră, ajută-i pe ceilalți chit că ei nu te vor ajuta. Nu purta ranchiuna, îți va măcina sufletul și vei ajunge să exiști doar pentru a face rău. Exploatează-ți hobby-urile și nu lăsa pe nimeni să te oprească. Când toți vor spune „woa, tu faci 3 versuri pe zi și te crezi poet” tu să le spui „Ai dreptate, eu cred că sunt cineva, tu ești un nimeni care știe doar să judece” iar aceste cuvinte îi vor zdrobi pe toți cei care încearcă să te doboare, sună oarecum rău dar nu este, nu este pentru că ți-am mai zis, în acest joc ești tu și restul lumii. Lumea e rea (nu toată). Oamenii se schimbă precum vremea. Acei ziși prieteni adevărați nu există chiar dacă ți-au fost alături la bine și la greu, tot va exista ceva care să vă despartă și ceva care să vă aducă din nou unul lângă celălalt. Nu-ți închide sufletul. Lasă-i pe cei apropiați să-ți vadă sentimentele, e cel mai frumos lucru atunci când cineva te înțelege. Nu asculta ce spune lumea despre tine, arde-o la modul „I don't give a fuck” și o să vezi ce bine o să-ți meargă. Nu te lăsa intimidat. Nu există oameni mai buni ca tine: „suntem egali da' nu suntem la același nivel” (@dragonu' ak47/specii). Long story short, în viață ai timp doar pentru tine iar cel irosit pe tot felu' de persoane meschine nu ți-l mai dă nimeni înapoi.

De multe ori ai scos pe gură sau măcar ai gândit acel „gata, de azi nu-mi mai pasă de nimeni și de nimic, nu voi mai lăsa pe nimeni să ..” și e okay, sincer, e bine să încerci să-ți faci doar ție bine pentru o perioadă, să încerci să-ți retușezi personalitatea. E ca un fel de hibernare, te detașezi de lume, stai singur în cameră, ieși pe afară la o plimbare da' ieși cu gânduri bune și la sfârșit când te „trezești” vei avea un alt fel de gândire, unul mai pozitiv, unul care să te facă să-ți gestionezi mai bine sentimentele și problemele peste care dai zi de zi, e ok. E și mai ok că după această hibernare să începi, din nou (sper), să-i ajuți pe ceilalți (dada, îi ajuți, nu te ajută, îți vine să-i muți pe toți într-o mănăstire). E ok să te cunoști, să-ți cunoști limitele și să ți le depășești când viața îți cere acest lucru. E ok să-ți cunoști personalitatea, să știi ce-ți place și ce nu. E ok să te poți descrie în cel mai amănunțit mod posibil, așa lumea te va cataloga drept un om care știe ce vrea deoarece se știe pe sine. E ok să fi uman.

Nu poți avea totul, poți încerca și în cel mai bun caz vei avea un suflet curat, dispus să încerce să iubească chiar dacă a fost rănit de foarte multe ori. Nimic nu are sens, vedem oameni care vin și pleacă, oameni care nu au nimic dar sunt fericiți și oameni care au totul și care fac parte din elita societății și sunt mizerabili, unde-i logica?! „Ieri un prost fericit azi înțelept deprimat”, vezi, nimic nu are sens, suntem o generație tristă care renunță foarte ușor la luptă și care s-a catalogat drept „fucked up” dar nimeni nu a încercat să găsească soluția ideală pentru această problemă. Mai ales că sunt acele zile în care nu te cauți nimeni și ajungi să te întrebi dacă îi pasă cuiva de tine, știind că ție îți pasă de toți și încerci să nu îi judeci dar totuși ei o fac cu cea mai mare răutate și faza nașpa e că o fac pe la spate căci nu au tupeul necesar ca să îți zică în față. Oamenii devin din ce în ce mai diferiți, lucru care nu este foarte rău dar majoritatea se schimbă deoarece așa cere „societatea”, care societate? Chestia asta jagoasă în care trăim noi? Asta e societate?

TEATRUL..

PASIUNE SAU TALENT?

Andreea Popa, clasa a XI-a A

6

Îmi amintesc și acum, cu drag și cu emoție, momentul în care a început totul. Eram în clasa a IX-a, proaspăt boboc intrat în Aslan, totul era nou pentru mine, colegi, profesori, școală.

Primul impact cu trupa de teatru a fost după ce i-am cunoscut pe colegii din clasele mai mari, Dragan Pașici, Carina Covaciu, Alexandru Coraș, Mario Sima, Anita Juchiac, Robert Cojocaru, Alexandra Gheorghiu, Nicoleta Scurtu, Raluca Buzdugan, membrii fondatori ai Trupei de Teatru „Aslăneștii”, sub îndrumarea doamnei profesoare Cristina Mandae.

Piesa era aleasă deja, și rolurile au fost împărțite corespunzător, astfel încât repetițiile puteau începe în orice moment. La început, noi, „bobocii” am primit roluri secundare, ba chiar erau scene în care apăream doar ca figurație în spatele personajelor principale, dar acest lucru nu ne-a demoralizat, din contră, ne-a făcut să vrem să devenim mai buni pe zi ce trece.

Pentru mine, teatrul este o pasiune pe care mi-am descoperit-o odată cu începutul unui nou capitol din viața mea, liceul. Nu știu în ce măsură am talent, în acest domeniu, dar pot afirma cu tărie că pun suflet în tot ceea ce fac, și că mereu sunt deschisă la provocări, îmi place să cunosc oameni noi, să interacționez și să învăț tainele ascunse ale actoriei.

De la prima mea apariție pe scenă alături de colegii mei din Trupa „Aslăneștii”, au trecut deja doi ani, o perioadă relativ scurtă, dar în care am învățat o mulțime de „trucuri” legate de aparițiile pe scenă

și de vorbitul în fața unui public. Am învățat că atunci când ești pe scenă trebuie să lași complet deoparte toate problemele personale, să te transpui cu totul în personajul pe care îl interpretezi și să îți stăpânești emoțiile. Nu contează dacă ți-a „murit pisica”, ești răcit sau pur și simplu ești obosit și nu ai chef de nimic, atunci când ești pe scenă trebuie să dai tot ce e mai bun din tine, să te autodepeșești.

Pot spune că am acumulat un bagaj de cunoștințe foarte vast, am învățat ce înseamnă autocontrolul și cum să îmi organizez timpul. Această experiență pentru mine, nu este doar pasiune, este pur și simplu și o lecție de viață. Faptul că sunt membru în Trupa de Teatru a școlii, nu mi-a dezvoltat doar latura artistică, dar și personalitatea, m-a ajutat să mă descopăr și să îmi înving teama de a vorbi deschis, în fața unui public.

Nu cred că am ajuns într-un moment în care să fiu capabilă să le dau sfaturi celor mai mici, sau să îi îndrum pe noii noștri colegi din trupă, dar mă bucur că pot împărtăși cu ei experiența acumulată pe parcurs.

În opinia mea, să faci teatru nu este ușor deloc, necesită răbdare, repetiție, talent și pasiune. Pasiunea este cea mai importantă, deoarece atunci când pui suflet în ceea ce faci, la final nu poți decât să culegi aplauze și admirații, pentru munca pe care o depui. Teatrul înseamnă ore în șir de repetiții, momente în care intervin și tensiuni între colegi, datorită oboselii și stresului, dar cu toate acestea trebuie să fii capabil să reiei o scenă de la capăt până în momentul în care aceasta iese așa cum trebuie. Asta înseamnă cu adevărat să te dedici întru totul unei activități pe care o faci cu drag.

7

CE SUNT CERTIFICĂRILE DE COMPETENȚE DIGITALE?

Prof. Angelica Sârbu

Vreau să vin cu câteva precizări privind certificările de competențe digitale, pentru că am observat, din interacțiunea cu elevii de la clasă, că ei nu cunosc tipurile de certificări și diferențele dintre acestea. Se apropie examenul de Bacalaureat, și apoi aplicația de depunere a dosarelor pentru studii universitare sau post liceale iar informația este esențială în această perioadă. Puteți opta pentru un certificat ECDL sau pentru examenul de competențe digitale proba de bacalaureat analizând foarte obiectiv pe ce drum mergeți mai departe.

În cazul în care vă gândiți la o bursă de studii în străinătate sau doriți să lucrați pe perioada studiilor universitare sau postliceale atunci vă sfătuiesc să optați pentru un certificat ECDL deoarece este mult mai valoros ca și recunoaștere din partea angajatorului pe piața muncii față de adeverința care se primește la examenul de Bacalaureat. Curriculum-ul Vitae al dumneavoastră, această carte de vizită care vă va însoți pe toată viața, va fi mai valoros dacă aveți un certificat ECDL. ECDL este acronimul de la denumirea în limba engleză "Permisul european de conducere a computerului (ECDL - European Computer Driving Licence), este cel mai răspândit program de certificare a competențelor digitale recunoscut la nivel internațional în 150 de țări și numără până în prezent 14 milioane de persoane înregistrate în program. În afara Europei, programul ECDL este cunoscut drept ICDL - International Computer Driving Licence." Pentru competențele digitale ECDL există tipurile de certificare care se recunosc: ECDL START, ECDL STANDARD, ECDL AVANSAT, ECDL SKILLS, ECDL COMPLET, funcție de câte module se examinează. Astfel, elevii care dețin aceste certificate nu vor mai susține proba de Bacalaureat de competențe digitale. Pe diploma de Bacalaureat se va nota nivelul care este înscris pe certificatul eliberat de agentul economic care este abilitat pe domeniul de evaluator ECDL.

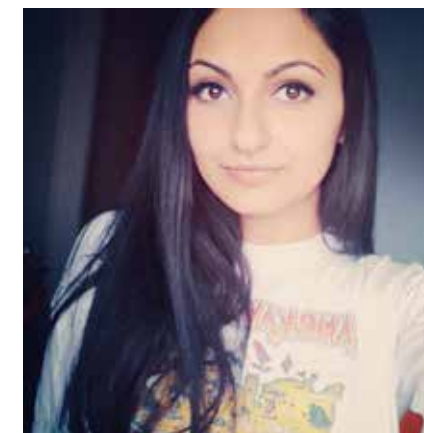
Dacă se optează pentru examenul de Bacalaureat competențe digitale atunci, în conformitate cu actualele reglementări, proba de evaluare pentru competente digitale se va finaliza cu acordarea unui punctaj astfel:

- 11-30 de puncte - utilizator începător;
- 31-55 de puncte - utilizator de nivel mediu;
- 56-74 de puncte - utilizator avansat;
- 75- 100 de puncte - utilizator experimentat iar la final se obține o adeverință care specifică nivelul de competență obținut.

Am dorit să fac aceste precizări pentru a informa despre posibilitățile pe care le au elevii la dispoziție de a opta informat spre un anumit drum și nu din dorința de a face reclamă la una dintre posibilitățile de evaluare a competențelor digitale. Important este ca să acordăm atenție orelor de Tehnologia Informației și Comunicării unde se studiază materia supusă examinării, materiei care formează competențele digitale utilizate în toate domeniile de activitate.

CARE VIITOR?

Georgiana Lazăr, clasa a XI- a A

Viața prin ochii elevului de clasa a XI-a
Știți, m-am gândit foarte mult dacă să scriu acest articol sau nu. Nu știu dacă e vorba despre încredere în sine sau despre lipsa mea de inspirație, dar cert este că m-am apucat greu.

Am aproape 18 ani, pe care aștept mai mult sau mai puțin să-i împlinesc. Doi părinți frumoși care se iubesc și un frate mai mic, cu idei, care mai de care mai inventive. Un iubit, de aproape doi ani, pe care pot spune că îl iubesc și cu el îmi văd viitorul împlinindu-se. Prieteni puțini, dar care nu se plictisesc să mă audă cum mă plâng de ceva non-stop, cei mai săritori și cei mai adevărați. Un iepuraș pitic și alb pe post de animal de companie și nici o idee despre ce vreau să fac în viață. Am totul, dar mai departe ce va fi?

Ce îmi place mie? Sincer nu cred că e ceva ce să nu îmi placă să fac. Ce mă pricep să fac? Destule aș putea spune. Legat de școală, pot să vă spun că îmi place biologia, matematica, dacă aș putea să deslușesc tainele chimiei, sunt sigură că mi-ar place și ea. Geografia, istoria și nu în ultimul rând engleza pe care mă pot lăuda că o stăpânesc cel mai bine din cele enumerate mai sus dar evident că mereu e loc de mai bine. Legat de relația mea cu oamenii? Îi înțeleg, îi ascult, dau sfaturi când sunt cerute, îmi place să interacționez cu ei dar nu sunt o persoană răbdătoare. Dar cu ce mă ajută toate astea să descopar ce planuri de viitor am defapt? Ei bine nu știu. Nu am nici o idee despre ce îmi place pentru că, îmi place totul! Am ajuns într-un moment în care să îmi dau seama că aș putea să mă descurc pe orice plan. Vreau să văd lumea dar, în același timp, vreau să și stau acasă și să fiu stabilă. Vreau să fiu și medic, dar nu știu cât de mult îmi doresc asta. Vreau să fiu designer de interior, dar nu știu cât de bine e plătită meseria asta și, dacă e, va trebui să am ori noroc, ori să fiu cea mai bună dintre cele mai bune, dar nu știu dacă asta vreau cu adevărat. Îmi place matematica (nu am spus că o și stăpânesc cum ar trebuii) și se pot face multe lucruri dacă perseverez dar nu sunt sigură nici de asta. Nu vreau să mă trezesc peste câțiva ani și să-mi dau seama că nu asta vroiam de la viață. Mie, personal, nu îmi place să fiu luată prin surprindere cu așa lucruri.

Momentan, ar trebui să îmi fac griji de următorul test, dacă mă ascultă la bio sau chimie mâine, următoarea teză, bac-ul, dacă mai gasesc acei pantofi în Mall, sau dacă Rihanna va scoate și videoclip la melodia nouă. Nu-mi stă în fire să gândesc așa. Nu mă îngrijorez despre ceva ce momentan nu există, dar nici nu vreau să mă trezesc în fața a ceva ce să nu-mi vină să cred că am ales. Sper că atunci când va veni momentul să pot să fiu clară, sigură pe mine pe ce vreau și, mai ales, să aleg și cu inima, dar și cu mintea, deoarece în viață acestea două trebuie să fie în echilibru.

Nu știu ce gândesc alții sau dacă și restul își fac griji de asta. Sunt sigură că cei mai mulți lasă totul în grija sorții. Ok, ideea asta merge până într-un punct. Ai ajuns la liceu, care trece cum trece, cu o absentă, două, trezeci. Cu toate notele de la 1 până la 10 (la o singură materie). Cu lacrimi și dureri de burtă că nu te mai poți opri din râs cu colegii. Și vine clasa a 12-a, vine iunie-iulie, vine bacalaureatul. Treci și peste etapa asta, dacă nu acum sigur la toamnă, dar treci. Ai ajuns la facultate și, evident, te distrezi mai ales în sesiune și la seminarii, și gata. A venit momentul, care trebuia să vină de mult, să vezi ce faci în sfârșit cu viața ta. Încotro te îndrepti? Te vei trezi peste 4-5 ani că-ți urăști job-ul, că-ți urăști colegii, că ai fi vrut și tu să mergi măcar un weekend în Italia. Și cu ce te-ai ales? Nu spun că scopul vieții este să ști ce vrei să faci, să ști la ce ești bun și pe asta să te axezi. După o viață de muncă, fericiri și dezamăgiri, familia va fi tot ce îți va rămâne. Suntem tineri, iar prin faptul că suntem tineri și prin faptul că trăim într-o perioadă ca asta ne dă posibilitatea unui larg orizont, de unde ai ce alege și a arăta lumii ce ai de oferit. Trebuie doar să ști unde să te uiți.

FAMILIA

ȘI ȘCOALA

FACTORI DECISIVI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Psiholog Gugonatu Adina Maria

Familia și școala joacă un rol important în dezvoltarea personalității copilului, în formarea unor deprinderi și abilități necesare acestuia atât de-a lungul traiectoriei școlare cât și a celei profesionale.

Având în vedere etapele de dezvoltare ontogenetică putem spune că în etapa antepreșcolară sau prima copilărie cum a mai fost aceasta denumită, rolul principal în educarea copilului dar și în creionarea, modelarea și formarea personalității sale revine familiei - în special celor 2 figuri parentale care oferă prin exemplul personal modele de conduită ce vor fi asimilate, interiorizate și imitate de copil. De aceea părinților le revine o sarcină majoră și anume aceea de a crea un climat familial benefic pentru dezvoltarea normală și armonioasă a copilului în care să predomină comportamente dezirabile, acceptate social și care să permită formarea unor sentimente precum: stimă și respect față de sine dar și față de ceilalți, sinceritate, altruism, atitudini pozitive în raport cu propria persoană dar și cu cei din jur.

Există situații în care părinții nu conștientizează rolul major pe care îl îndeplinesc în educarea dar și în formarea personalității propriilor copii, oferind de multe ori modele de conduită distructive precum: agresivitate verbală sau / și agresivitate fizică îndreptată fie împotriva unui membru al familiei fie în exterior, consum de tutun sau alcool, dezinteres față de propria persoană dar și față de ceilalți, blamarea, acuzarea celor din jur, lipsa interesului pentru muncă, pentru valorile morale. Toate acestea devin treptat „reper” pentru copilul mic care nu are alte surse de formare comportamentală, atitudinală decât cele ale familiei de proveniență care contribuie la formarea a ceea ce numim caracterul omului.

De multe ori însă familia și școala sunt văzute ca medii sociale diferite, fiecare cu propriile drepturi și responsabilități și foarte rar ca doi parteneri în procesul de educare- formare și dezvoltare afectivă, socială, profesională a copilului. Nu putem lăsa doar școala să ne formeze copiii, nu putem pretinde ca profesorii să facă minuni fără ca noi să nu contribuim la acest proces de formare, dezvoltare socială, intelectuală și apoi profesională. De aceea între familie și școală este imperios necesar să existe o permanentă colaborare care se poate realiza prin lectorate, ședințe cu părinții, discuții între părinte și diriginte care să fie în folosul și beneficiul copilului respectiv elevului nostru. Școala reprezintă locul în care se formează noi abilități și competențe necesare pentru alegerea profesională de mai târziu, acumularea de cunoștințe din diverse domenii de activitate care să formeze în rândul elevilor ceea ce numim cultură generală atât de necesară pentru o bună funcționare socială, cognitivă.

Rolul școlii nu este numai de a înzestra elevii cu un bagaj imens de cunoștințe, ci și de a stimula calitatea de om. Ora de dirigiență este benefică în acest sens și poate contribui la atingerea acestui

obiectiv major de valorificare a abilităților de inter-relaționare, de asumare a responsabilităților, de cultivare a capacității de a lua o decizie corectă, de descoperire a propriilor interese și aspirații care să-l ajute pe copil în alegerea traiectoriei profesionale de mai târziu.

Dacă rolul școlii se intersectează cu rolul familiei atunci șansele de îndeplinire cu succes a acestor îndatoriri profesionale- în cazul cadrului didactic și familiale în cazul celor 2 figuri parentale este încununat de succes iar beneficiarul direct - în acest caz copilul respectiv elevul nostru va dispune de un climat familial/ școlar echilibrat, securizant care va contribui la formarea unor trăsături caracteriale pozitive, la apariția sentimentului de încredere în sine, în propriile competențe și abilități și la dezvoltarea respectului față de valorile morale.

Putem spune astfel că această fuziune școală- familie nu face altceva decât să ajute copilul de azi și adultul de mâine să facă față cu succes situațiilor dificile de viață, să-și reprime frustrarea și agresivitatea și să construiască relații afective pozitive cu cei din jur.

A educa un copil înseamnă a oferi un model de conduită care să fie în concordanță cu cerințele și necesitățile societății în care acesta trăiește, dar și a cultiva valori precum: respect, politețe cinste, corectitudine, sinceritate, altruism, implicare, devotament.

Dacă vrem să oferim o educație de calitate copiilor noștri sau elevilor noștri atunci este imperios necesar să ne evaluăm propriile reacții, atitudini și comportamente și să transmitem în exterior exact ceea ce dorim să vedem ulterior la elevii respectivi copiii noștri. Rolul nostru atât în calitate de profesori, psihologi sau părinți este decisiv în formarea personalității copilului, în dezvoltarea sa socială, psihologică, cognitivă, profesională.

Cadrul didactic intervine în procesul instructiv- educativ și încearcă o ameliorare a acestor curențe educaționale dar fără sprijinul familiei- locul de proveniență al copilului, încercările lui sunt zadarnice, întrucât marea majoritate a timpului acesta îl petrece acasă alături de membrii familiei sale de la care învață norme, reguli, valori și tipare atitudinal - comportamentale. În astfel de situații școala și familia sunt datoare să conlucreze și să creeze împreună un climat propice pentru dezvoltarea normală și armonioasă a copilului.

URĂȘTE-MĂ

(continuare din nr3/2014)

„DAVID”

Actul II

După câteva zile David a început să se simtă foarte rău și începea să vomite la fiecare 30 de minute. Atunci a știut că trebuie să îl sune pe Alin! L-a chemat acasă la el să stea lângă el până când se va simți mai bine!

D: –Alo?

A: –Da... s-a întâmplat ceva?

D: –Poți să vii până la mine că sunt singur și nu mai pot de rău...

A: –Sigur, cu cea mai mare plăcere!

D: –Te aștept!

A ajuns Alin și atunci David l-a întrebat:

D: –Ce să mă fac?

A: –Ce e cu tine?

D: –Am nevoie de cineva care să mă schimbe!

A: –Maria...

D: –Eu nu mai am pe nimeni alături, tu ești singurul om cu care pot vorbi, în rest... urăsc pe toata lumea... eu când sunt la școală urăsc pe toată lumea și mai ales când ies afară mă simt foarte diferit de ceilalți...

A: –Cum adică?

D: –Adică nu prea pot să mă uit în ochii oamenilor pentru că mă gândesc cum le-ar sta cu un topor în cap!

A(zâmbind): –Atunci de ce...?

D: –Pentru că tu ai avut curajul de a veni la mine și te-a interesat ce am?!

D: –Ești singura persoană în care am încredere! De aceea îți spun tot!

D: –Aș vrea să te întreb ceva?

A: –Spune!

D: –Ce zici de Maria?

A: –E o fata deosebită...are un caracter special și s-ar putea să te schimbe așa cum trebuie!

D: –Pe mine nu mă poate schimba nimeni și nimic!

A: –Așa spui acum!

D: –Nu, Alin, nu pot să mai iubesc pe nimeni indiferent cât e de specială acea persoană! Dacă aș fi putut aș fi stat cu fosta mea iubită! Dar nu mai pot și sunt foarte fericit așa...iubesc singurătatea! Aș vrea ca toata lumea să mă urască!

A: –De ce?

D: –Nu îți pot explica încă!

D: –Bem ceva?

A: –Nu prea pot acum ...

D: –Bine...am înțeles!

D: –Ce zici? Să o sun pe Maria?

A: –Pentru?

D: –Să îi aud vocea! Să îi aud respirația!

A: –Tu ești îndrăgostit?

D: –Nu știu ce să zic...

A: –Atunci da!

A: –Eu am să plec... trebuie să ajung la restaurant...diseară fac deschiderea!

D: –Am să fiu acolo și am să te susțin!

A: –Să vii cu Maria!

D: –Dacă am să pot am să vin cu ea! Dar nu cred că ar vrea să vină cu mine!

A: –Încearcă!

D: –Asa am să fac!

A: –Te aștept la deschidere!

D: –Salut!

După câteva clipe David l-a sunat pe prietenul lui și l-a rugat să îl ducă până la Maria acasa cu mașina.Ajunge în fața blocului...O sună...

D: –Alo? Maria?

M: –Da!

D: –Sunt David...Ești acasă?

M: –Da,de ce?

D: –Poți coborî doar 2 minute să te întreb ceva?

M: –Nu prea pot!

D: –Bine...scuze de deranj...(după o secunda după ce a terminat de spus, coboara Dan din apartamentul Mariei cu o furie uriașă!)

Dan: –Cine ești și ce vrei?

D: –Sunt David...o cunoștință a Mariei!

Dan: –Cunoștință?

D: –DA

Dan: –Te-am văzut de mai multe ori pe aici! Ce cauți de fapt? Nu ai știut că are prieten?

D:-Din câte știam eu nu avea!

Dan:-Pai uite că are!!!

Dan începe să îl lovescă pe David până când cade la pământ plin de sânge în parcare din spatele blocului!

După câteva minute David se ridică...îl sună pe prietenul său și îl roagă să vină să îl ia cu mașina! Acesta ajunge și îl duce acasă unde se întinde în pat și începe să plângă și să vorbească cu pereții și să îi lovească!

O sună pe Maria

D: –Salut

M: –De ce mă suni?

D: –Am vrut să îți zic că ești specială și că ești foarte frumoasă dar am înțeles ce persoană ești tu de fapt! Ești la fel ca celalalte! Sper să îți fie bine lângă el și sper să fi fericită.

M: –Nu sunt, dar nu mai vreau să îți fac rău!

D: –Erai singura persoană de care m-am îndrăgostit, erai singura persoană care putea să mă schimb!

M: –De unde știi?

D: –Am simțit asta de când te-am văzut!

D: –Dacă mai vrei să mă vezi pentru ultima dată poți veni sub pod! Acolo voi fi pentru ultima dată!

M: –Sper să nu faci vreo prostie!

Atunci David închide telefonul! Nu se mai aude nimic! Maria rămâne fără cuvinte și începe să se îmbrace repede și aleargă până în locul în care David urma să facă ceva grav.

Actul III

David stă sub pod și se gândește ce poate să facă, să își încheie viața asta nenorocită dar în ultima secundă apare Maria și îl ia în brațe și îi spune

M: –Sunt foarte îndrăgostită de tine!!!

D: –Nu mai simt absolut nimic! Nu mai am nimic!!! URĂȘTE-MĂ!!!

David cu fața la cameră spune:

–Urăște-mă, e singurul lucru pe care îl vreau de la viața asta... să urăsc și să fiu urât de toată lumea... nu mai pot iubi... am trecut prin prea multe! Nu am simțit iubirea așa cum trebuia... de la tata și de la mama... prima persoană pe care am urât-o a fost tatăl meu... fiindcă a făcut-o pe singura persoană pe care am iubit-o să sufer! De atunci am realizat că fiecare om are o parte bună...ascunsă dar învăluită de ură și dispreț... fiecare sentiment e acoperit cu o pătură... mă simt ca într-o cămașă de forță...nu mai pot scăpa nici dacă aș vrea! Dar m-am obișnuit așa... eu nu mai am nicio parte bună... niciun strop de iubire! URĂȘTE-MĂ!

THE DUKE OF EDINBURGH'S INTERNATIONAL AWARD

*Mirela Lupu, Departamentul Programe și Acivități
Fundația Județeană pentru Tineret Timiș*

Avem o rețetă clasică după care știm cum se vor scurge cei 4 ani de liceu. Vii la școală, stai în bancă 6 sau 7 ore, ajungi acasa, deschizi laptopul, orele trec, adormi, iar apoi o iei de la capăt. Sună cam plictisitor și parcă te-ai implica și în alte activități pentru că ai auzit de la profi că dă bine la CV, ar ajuta la intrarea la o facultate din străinătate sau pentru că pur și simplu îți dorești să faci ceva doar pentru tine.

Avem o propunere pentru tine. Ai auzit de The Duke of Edinburgh's International Award?

Ce crezi că au în comun Prințul Filip - Duce de Edinburgh, Ducesa de Cambridge - Kate Middleton și Principele Nicolae al României? Cu toții au urmat programul de dezvoltare personală The Duke of Edinburgh's International Award.

The Duke of Edinburgh's International Award este liderul programelor de dezvoltare personală și se adresează tinerilor cu vârsta cuprinsă între 14 și 24 de ani. Programul Award a fost lansat în Marea Britanie în 1956, iar în ultimii 50 de ani au fost implicați în program peste 8 milioane de tineri din peste 140 de țări și teritorii. În România The Duke of Edinburgh's International Award este patronat de Alteța Sa Regală Principesa Moștenitoare Margareta a României.

Award-ul este un program care își propune să îi ajute pe tineri să dobândească deprinderi pentru viața și, astfel, să aibă un impact pozitiv în comunitățile în care trăiesc și în întreaga lume. Pentru tineri, DofE este, mai presus de toate, o provocare la cunoaștere personală. Aceste provocări se regăsesc sub forma activităților din program. Programul are trei nivele cu diferite grade de dificultate și durată:

- Bronz - de la 14 ani
- Argint - de la 15 ani
- Aur - de la 16 ani

Fiecare nivel din cadrul DofE are patru secțiuni:

- Abilități Personale
- Activități Fizice
- Voluntariat
- Aventură

Activitățile și obiectivele specifice pentru aceste secțiuni sunt alese de către tineri ținând cont de interesele acestora, astfel încât acestea să le ofere inspirație, distracție și beneficii.

Care sunt beneficiile parcurgerii programului The Duke of Edinburgh's International Award?

Programul este recunoscut în toată lumea, adaugă valoare CV-ului tău, crește șansele de angajare, explorează și perfecționează abilitățile individuale, consolidează calitatea de lider și îți oferă posibilități multiple.

Dacă ești interesat/ă de program, poți afla mai multe informații în cadrul liceului tău de la profesorii lideri ai programului DofE - doamna profesoară Cristina Mandae, doamna profesoară Atena Irimescu sau domnul profesor Cosmin Lazici - sau accesează <http://fitt.ro> - secțiunea Programe.

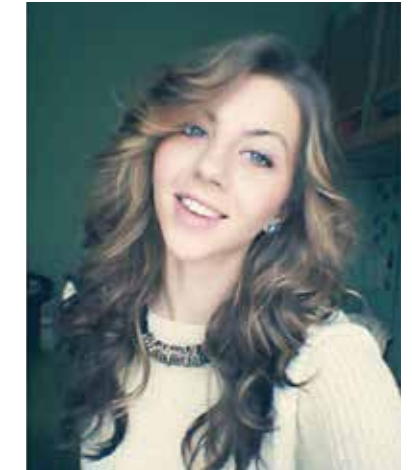
DESPRE TIMP

Sandra Vereș, clasa a XI-a A

ÎMI E DOR...

Ariana Prodan, clasa a XI-a A

Ce este timpul? Ceva ce mulți dintre noi nu știm să folosim în folosul nostru și îl dedicăm de multe ori altora.

Timpul vindecă răni și urme dar, de multe ori doar le adâncește, acoperind golul format cu un "cearceaf". Acel loc este capcana, amintirile care de fapt nu sunt uitate, doar îngropate de vii.

Ne plângem mereu că nu avem timp suficient, timp pentru a realiza tot ce ne propunem într-o zi. Alergăm dintr-o parte în alta cu hârtii, vești sau alte picanterii, trimitem SMS-uri pentru că sunt mai rapide, calculăm cu calculatoare performante orice radical și chiar ascultăm o carte la căști în loc să o citim. Totul e urgent totul trebuie să fie ca pe o bandă de producție, totul calculat și la locul său, nimic spontan, nimic inedit. Toate acestea nu produc decât stres și agitație la gândul că "VAI NU AM TIMP SĂ...!". Pentru ce nu avem timp? Sau mai bine spus pentru ce nu ne facem timp? Pentru afecțiune, patina iubire sau o cafea în oraș cu prietenele. Momentul nostru de liniște. Momentul de nebunie pură în care, te hotărăști: "Da, la vară am să sar cu parașuta", "măine mă tund scurt" sau, "gătesc ceva nou și inedit". Momente ca acestea sunt foarte importante pentru a nu ajunge la o viață monotună.

Ai greșit? Nici o problemă, cu siguranță ți s-a dat timp și să îndrepti greșeala. Ți s-a dat timp pentru iubire, dezamăgire, fericire și tristețe, pentru momente de sănătate, de extaz și de agonie. Ni s-a dat timp să ne gândim la începutul și la sfârșitul nostru. Am primit timp pentru a învăța și a uita. Avem timp să ne organizăm timpul. Ce ar fi să ne gândim la asta înainte să spunem din nou că nu avem timp. După cum spunea și Octavian Paler "Avem timp pentru toate...".

Îmi e dor de ochii lui ce sclipeau înainte de a-mi dăruia o dulce sărutare, îmi e dor de zâmbetul lui care era tot mai larg, de îndată ce mă zărea. Îmi e dor de orele pierdute în spatele telefonului, în mijlocul nopții, alături de vocea lui somnoroasă și răgușită. Îmi e dor de buzele lui, de sărutările și atingerile lui, care odată ce întâlneau trupul meu se contopeau și deveneam un întreg. Îmi e dor de clipele petrecute împreună, în care ne ajutam, ne înțelegeam, râdeam, ne băteam, ne învățam... Îmi e dor de fiecare ceartă care a avut loc, pentru că împăcarea avea să fie mai dulce de nenumărate ori. Îmi e dor de toate tachinările, glumele și poreclele noastre. Îmi e dor de ziua lui, pentru că acum știu că aș putea să o fac mai specială.

Îmi e dor de mâna lui, care o ocrotea pe a mea de fiecare dată când ieșeam la plimbare. Îmi e dor de parfumul lui, care mă îmbăta cu esența și puterea lui de îndată ce se apropia de mine. Îmi e dor de obiceiul lui de a-și trece degetele lungi prin părul meu. Îmi e dor de calmul lui, de nebunia lui, de orgoliul lui... Îmi e dor de prezența lui... Îmi e dor de el...

PERLE

DE LA SIMULAREA DE BACALAUREAT

MARTIE 2015

Prof. Atena Irimescu

“Rolul verbelor la perfectul simplu are menirea de a arăta că acțiunea se petrece în prezent.”
“Ecranizarea în zilele noastre e folosită prea mult în exces, pot fi vizionate chiar la orice dispozitiv. Sunt foarte importante vizionarea ecranizărilor.”
“Calculatorul e întâlnit în aproape orice gospodărie. Corelația cu acest instrument de lucru este instructivă. (...) elevii își îmbunătățesc capacitățile de utilizare a stațiilor.”
“Vizionarea ecranizărilor după opere literare joacă un rol foarte important în societate, aceasta dezvoltându-se pe mai multe domenii.”
“Lăpușneanu a încercat să soluționeze acest conflict pe cale sfântă.”
“Ghiță vroia să se facă un mare afacerist: (...) afacerea mergându-i bine, dă dovadă de euforie, făcând afaceri necurate cu Lică.”
“Lăpușneanu este de gen masculin (...) având puține probleme psihice.”
“Ghiță era un bun membru de familie. (...) Dacă voi nu vă vreți, eu vă vreau... (Lăpușneanu).”
“Mitropolitul țării contemplă la uciderea acestuia. Ion fiind obsedat de bani, devine complicele lui Lică, (...) Lică începe să aibă aventuri cu Ana, soția lui Ion.”
“Reiese simpatia lui Lăpușneanu față de cetățeni. (...) El refuză să fie dat jos de pe tron.”
“Lăpușneanu se retrage la mănăstirea Hotinului și pe patul de spital îi amenință pe cei de față.”
“Personajul Ghiță este un personaj slab de înger.”
“Poezia Plumb este foarte faină și cu sentimente, tema este singurătatea solitudinii.”
“Scena din poezie se petrece în interiorul unui cavou încărcat de tristețe.”
“Eminescu, poet din perioada iluministă.”
-prezența relației dintre luceafăr și zeul nemuririi
-Luceafărul este o operă cu o complexitate bine pusă la punct
-motive astronomice
-condiția de față umană”
“Poezia Plumb este o operă tristă, de dragoste, la care autorul ia parte la acțiune.”
“Autorul descrie o relație de tip supranatural dintre o domniță și un corp ceresc: luceafărul care interpretează rolul masculin.”
“Hyperion s-a îndrăgostit pe loc, dar pentru ea a mai durat.”
“Plumbul se folosește la topograf pentru obținerea aurului.”

PARADA

CULINARĂ A ETNILOR DIN BANAT

Prof. Cristina Mandae

O incursiune în istoria Banatului modern, odată cu integrarea sa în lumea modernă civilizată - prin apartenența sa la Imperiul Austriac ne duce cu gândul la începutul artei culinare bănățene.

Pe fondul existenței deja a populațiilor română, maghiară și sârbă, având fiecare dintre acestea un repertoriu culinar obișnuit, se produce începând cu sec. al XVIII-lea, o infuzie de populație germană, cehă, slovacă, slovenă, ucraineană, bulgară, evreiască - care aduc cu ele și rețetarul gastronomic specific țărilor lor de origine.

La mâncărurile autohtone existente cum ar fi: fripturi de tot felul, ciorbe dulci sau ușor acrișoare, dar și pilafurile și sarmalele turcești, papricașurile și gulașurile ungurești și sârbești, apar noii-veniți: șnițelul vienez, ștrudelul și cremvurștiul german, supele de tot felul. Tot acum, arta tranșării și preparării porcului atinge cote nebănuite iar „vârful de lance” îl reprezintă celebra „șuncă bănățeană”. În această procesare a porcului, nimic nu se mai aruncă, se fac caltaboșii, cârnații, sângeretele și cremvurștii.

Astfel, gastronomia bănățeană devine un tot în sine, o combinație între gastronomia central-europeană și zona balcanică. O adevărată „integrare europeană” în farfurii!

În ultimii 100 de ani, gastronomia bănățeană a urmat trendurile mondiale iar etniile din Banat se diversifică. Mâncărurile italienești, grecești, arăbești prind tot mai multă consistență în bucătăria Banatului.

Alături de bucate, băuturile asortate încing o adevărată „horă” a veseliei: pălınca, rakia, whiskey-ul și vinuri de tot soiul.

Opulența culinară, traiul tihnit, hambarele pline, recoltele bogate, șpaurile pline de șunci și slănini rugile și kirwairile cu „goști” și „făloșenie”, cramele pline de vinuri variate și amețitoare - toate acestea au creat un confort economico-material și un rafinament culinar deosebit!

ESEU

Codruța Pop, clasa a X-a A

Ți s-a întâmplat vreodată să crezi că ai două personalități?
Mnu?!...Ei bine, pe mine întrebarea asta mă macină de ceva vreme.
Nu înțelegi ce vreau să spun, așa-i? Ahaha, hai să-ți povestesc.

Să încep cu liceul, „a doua casă” a noastră, a mea cel puțin, cu „familia” de aici; frățiorii din clasă, cu diriga (șef de trib) și restul străinilor tovarăși, fie ei copii sau profesori.

Majoritatea profesorilor presupun că sunt o fată cuminte, silitoare, liniștită, de încredere, care-și vede de treabă (am aberat puțin)...dar, care tratează lucrurile cu puțin interes, care nu învață destul și nu este ambițioasă. Yep! Mare dreptate au profesorii aceștia! De unde concluzia asta? Păi, imaginează-ți pe câte teste am citit: „Este greșit!”, „Nu ai învățat!”, „Mai concret!”, *tăiat* -> „NU!” <- *scris*... oof, când văd asta mă simt ca la grădiniță, când mă umplea doamna educatoare cu buline negre. Eu, deobicei, cât de cât încerc să am rezultate favorabile, doar...nu mă concentrez destul...niciodată...

Mai departe. Despre prieteni și colegi. La capitolu’ ăsta, nu-i așa grav.

Uită-te la fața mea! Așa-i că par inofensivă? Toți cred asta și mi se pare foarte bine. Dar nu. După ce au ajuns să mă cunoască, persoanele care au habar de existența mea, și-au dat seama că sunt prietenoasă, sufletistă, optimistă, amuzantă...stai, astea sunt calități cu plus, am și cu minus: hiperactivă, cu un râs de frână isteric, o tipă care când se plictisește se întinde pe covor (foarte ciudat), apoi se ridică subit și dansează sau cântă, o tipă pe care dacă o enervezi ți-ar rupe fâșu’, cu tot cu fața ei inofensivă...

Următoarea categorie, familia...pff *flawless*. Mama, tata și babi, fiecare cu părerea lui...mhm, până la un anumit punct: „de la o vreme, numai tâmpenii faci, nebuno!”. Nu există zi în care să nu aud asta de la unul din ei.

Ceea ce am vrut să spun prin povestea mea se referă la aparențe. Indiferent de cum arăți, bine sau rău, cu ce haine ești îmbrăcat, scumpe sau mai puțin scumpe, în spatele acestui decor poți descoperi un om cu suflet cald sau rece, care te poate face să te simți diferit. Mie, îmi place să cred că în fiecare există puțină bunătate și pentru asta, trebuie să ai persoane potrivite lângă tine și să fii tu însuși în preajma lor.

MOMENTUL DE INTROSPECȚIE

Prof. Ramona Chinez

DESPĂRȚIREA DE ANOTIMP

Te odihnești sub teama
Cu care toamna crește în noapte,
oprit din efortul de a ști
că trăiești.
Simți nisipul cald
Ce-ți mângâie tâmpile reci, asudate
De prea-multele griji
Ale anotimpului ce va să vină.
Numeri secunde ce au mai rămas
Până la momentul despărțirii de anotimp
și te lipești de caldarâmul
Ce păstrează încă urmele întâlnirilor voastre.
Îți atingi inima într-o bătaie de secundă
și simți
Cum se precipită așteptarea
Unui septembrie senin și roditor...
Frunze uscate izbesc în geamurile crăpate de atâta ploaie.
Ești singur și guști din fructul
uitat pe masa tăcerii voastre.
și parcă ai vrea să mai zici ceva despre vară.

HIBERNALĂ

Avalanșă de curcubeie și de ploi neîncepute încă
se revarsă din plin peste
cupele de piele ale sufletelor noastre.
Amintirile timpului trecut
copleșesc în măreția lor
viitoarele trăiri,
și nu mai vreau,
da, nu mai vreau
să știu
că, oarecând
simțeam într-o atingere de secundă,
Căldura eternei perechi,
pereche ce nu cunoscuse iarna.

BANII SAU PASIUNEA ?

Laura Grosu, clasa a XI-a A

În liceu, sau, mai exact în clasa a 11-a, se spune că deja trebuie să îți știi drumul în viață . Fie că vrem, fie că nu, toți ne lovim de sfântă întrebare „La ce facultate vrei să mergi?” sau „Ce ai de gând să faci mai departe?”, care pare a fi un peretext care îți pune creierul în stand by de fiecare dată când te lovești de el. Evident, tu, un pui de om într-o lume mare, spui cu jumatate de gură „Nu știu...”

În acel moment urmează un discurs lung, care pune pe pauză lecția la matematică sau orice altă ora timp de 30 de minute, despre cât de important este să știi acest lucru, că este inadmisibil să nu știi așa ceva, că este important să faci o facultate pentru că altfel ești un nimeni și așa mai departe, iar tu, faci tot posibilul să pari interesat de subiect și să afișezi o față de parcă tocmai ți-ai dat seama că esti un nimeni, ca să se simtă profesorul bine, când, defapt, stai și te gândești la ce o să mănânci la prânz.

Uneori, stau și mă gândesc și îmi pun aceeași întrebare pe care sunt sigură că și ceilalți și-o pun: „Crezi că nu știu asta deja?” (Ce-i drept, există și acea categorie de adolescenți care trăiesc într-un univers paralel și cred că tot ce zboară se și mănâncă, dar .. nu cred că există așa ceva printre noi, ca să fie neapărată nevoie de discurs).

Consider că toți suntem la fel, indiferent de sex sau vârstă . Niciunul dintre noi nu este mai presus decât celălalt.

Sunt elevi care deja de la vârsta de 5 ani și-au planificat cu exactitate ceea ce vor face în viață și, într-un fel îi admir pentru asta, dar sunt de părere că viața nu ți-o planifici, viața este ceva spontan. Chiar dacă nu știi ce vrei să faci mai departe după liceu nu este nicio problemă. Don't panic!! I`m just like you.

Toate rudele, mele cand aud la ce școală sunt, sau la ce fel de secție sunt, imediat spun: “ Deci, înseamnă ca vei face medicina, așa-i?”, iar eu pur și simplu le răspund: “NU ! Orice altceva înafară de medicină!”. Nu vreau medicină pentru că nu vreau să am viețile oamenilor pe conștiință, chiar dacă se spune că încerci să faci tot ceea ce este mai bun ca să nu se întâmple asta.

După ceea ce urmează să vă spun veți spune că sunt nebună .Eu nu am vrut sub nicio formă să intru neapărat la acest liceu. Am ales liceul cu exact 30 de minute înainte să depun lista cu liceele si nu regret. Dar asta nu înseamnă că trebuie să faci exact același lucru și atunci când îți alegi facultatea. (Probabil că eu voi face tot asta:) Înseamnă că nu este nicio problemă dacă încă nu ești decis în ceea ce vei face mai departe. Ceea ce contează este faptul că trebuie să te gândești foarte bine la ceea ce vrei să faci . Vrei să faci o mulțime de bani și să te chinui în fiecare zi să înțelegi ceea ce faci în facultate, sau vrei să faci ceea ce îți place și să faci o mulțime de bani din pasiunea ta ?

Eu spre exemplu aspir la o carieră în domeniul make-up-ului sau psihologie sau turism sau editor imagine .Înca nu stiu. Dar nu îmi pun întrebarea,, Oare care dintre ele mă ajută să fac mai mulți bani?” ci îmi pun întrebarea „Care dintre ele mă va face să dau tot ce am mai bun din mine?” Ce-i drept, trebuie să ne gândim și cum ne vom întreține din ceea ce facem, dar toate au un început .

Faceți ceea ce vă place. Nu banii sau funcția vă definesc ci munca și efortul depus. Există oameni care regretă că nu au facut ceea ce le place, iar acum stau cu teama că poate îi dă șeful afară sau pur și simplu nu au loc de muncă .

Faceți în așa fel încât visele să devină realitate. „All our dreams can come true if we have the courage to pursue them” – Walt Disney

PAGINA DE POEZIE

TOAMNA

Frunzele cad încet pe pământ
Așteptând un singur gând,
Gândul că a venit
Toamna fără de sfârșit,
Care lasă în urma ei
Frunze date cu ploei.

Poleiul anilor trecuți
Pe care probabil că o să-i uiți.
Dar o să îți amintești
De vechile povești,
În care ai biruit,
Toamna ce nu are sfârșit.

PRIMĂVARA

Azi din nou se vorbește,
Cum padurea încet zărește
Nu nou apus îngălbenit,
O padure ce-a înverzit,
Un ghiocel plâpând,
O barză zburând,
Un mic lac măiastru.
Stralucind ca alabastrul.

Un copil jucându-se,
Un adult uitându-se,
Visând la copilărie
Acea frumoasă utopie.

Sîrca Sergiu, clasa a IX-a A

UNGHIIURI DIN SUBCONȘTIENT

Necunoscut - vag și întunecat,
Al pământului abis ești.
Sentiment - de mult uitat,
Raționamentului slăbiciune dăruiești.

Minciuna - sfidătoare iluzie,
Condamni al sortii lant în eșec.
Adevar - a moralității concluzie,
Mereu răsându-ne în față sec.

Viața - roadă străveche,
Lanț al ecuațiilor însemni.
Moarte - a omului umbrită pereche,
Tu pe toți mereu ne înlemni.

Alexandru Ene, clasa a IX-a D

MUZICA ÎN VIAȚA ADOLESCENȚILOR

Alexandra Mazureac, clasa a IX-a A

MOMENT DE REVELAȚIE

Oana Bălulescu, clasa a XI-a A

Fiecare adolescent aderă în principal, la un anumit stil muzical, care își pune amprenta în viața de zi cu zi a acestuia. Muzica îi influențează vocabularul, vestimentația, dar cel mai important convingerile, valorile și percepția asupra tuturor lucrurilor, persoanelor sau fenomenelor ce îl înconjoară.

În alegerea genului muzical căruia vrem să îi aparținem nu ar trebui să intervină un trend sau gusturile unor apropiați.

Genul muzical trebuie să se muleze pe personalitatea noastră, pe necesitățile și specificul nostru, trebuie să ne reprezinte și să ne facă cunoscut mesajul nostru lumii întregi.

Adolescentul trebuie să înțeleagă că muzica nu înseamnă o înșiruire aleatorie de cuvinte și note muzicale, ce pot reda un sunet cât de cât plăcut; din muzică noi trebuie să ne extragem informații, cu ajutorul ei să încercăm să ne înțelegem mai bine. Muzica joacă un rol important în procesul de învățare, în comunicarea interculturală și, în general, în viețile noastre.

Fiecare dintre noi are un gen muzical preferat, un artist preferat, o melodie preferată și muzica pe care o ascultăm spune multe despre personalitatea noastră. Însă, mai nou, se pare că personalitatea noastră este influențată de muzica pe care o ascultăm și nu invers. Cel puțin așa se spune despre tinerii din ziua de azi, care își fac artiștii preferați modele de urmat viață și din versurile cântecelor, dictoane după care se ghidează. Muzica este un ecou al tânărului ce nu are încă un statut social ce-l poate ajuta în transmiterea unor idei sau puncte de vedere în legătură cu problemele ce ne afectează pe toți ca popor, uneori ca rasă. Un exemplu bine cunoscut și de o valoare inestimabilă este muzica hippie. Aceasta este efectul social al războiului, muzica jucând cel mai important rol în mișcarea de revoltă a tinerilor, care nu erau ascultați, dar au știut să își pună în lumină părerea.

Suntem atât de nepăsători de tot ceea ce ne înconjoară, atât de orbiți de frumosul peisaj pictat care nu este altceva decât o altă înșelătorie amară. Nu ne mai amintim de cei care și-au sacrificat cele mai importante lucruri din viață pentru ca altcineva să se bucure de libertate. Dulcea libertate! Nu ne mai amintim deloc de sângele vărsat în războaiele purtate împotriva celor care și-au dorit să nu fim altceva decât niște marionete controlate de iscusitul păpușar.

Această scriere este menită să ne amintească faptul că datorită unor oameni minunați, a unor luptători, noi avem dreptul la liberă exprimare, dreptul la educație și dreptul la securitate. Pășiiți cu mândrie deoarece în spatele vostru stau o mie de picături de sânge, o mie de lacrimi vărsate, o mie de speranțe, toate oferite pentru o lume mai bună. Da... Noi suntem viitorul. Noi suntem puterea, dar fără trecut puteam spune „Adio” acestor cuvinte!

Trebuie să ne trăim fiecare zi ca și pe ultimul moment fericit, să profităm la maxim de tot ceea ce ne înconjoară. Încă din momentul în care razele călduroase ale soarelui ne învăluiesc și parfumul florilor cuprinde întreg aerul, până în momentul în care luna dansează armonios cu suita de stele care se așează pe bolta cerească! Lucrurile nesemnificative au defapt un impact foarte mare asupra noastră. Astfel de lucruri ne arată ignoranța care ne cuprinde pe tot parcursul vieții, dar care se dispersează odată cu trecerea timpului.

În viața fiecărui om apar momente pe care aș prefera să nu le numesc dezastruoase, ci mai puțin plăcute, un fel de bariere care trebuie ridicate cu orice preț. Asta nu înseamnă că lucrurile nu se vor îmbunătăți. Fiecare piedică este menită să ne ridice la un alt nivel, mai avansat și să ne conducă pe un drum mai bun. Cele mai importante învățături desprinse din aceste întâmplări sunt: iertarea, reprimarea furiei, vederea și din alte perspective a fiecărei probleme, depășirea acesteia și reorientarea.

Acestea fiind spuse, zâmbiți! Zâmbiți cu fiecare ocazie, râdeți în fața fiecărei probleme și depășiți-o cu zâmbetul pe buze.

UN ALT TIP DE ȘCOLI

Helo-Dit-Jamal Sara si Rawan, clasa a IX-a A ,a XI- a A

Eu sunt eleva din România de originie arabă, sunt venita din Siria , din capitala Damasc cea mai veche capitala din lume .

Învățământul difera de la o țară la alta , fiecare țară are sistemul ei de educație care depinde de dezvoltarea țării și de nivelul de civilizație.

În Siria sunt 12 clase , noua clase gimnazeale și trei ani de liceu . Din clasa I la clasa a- IX-a învățământul este obligatoriu , dar ultimii trei ani de liceu sunt la alegere .

Clasa a IX-a este clasa de capacitate , la care se dă o diploma de absolvire de noua clase. Este un singur examen pentru fiecare materie (13-14 materii) la sfârșitul anului , cu tot ce s-a făcut în acest an , și după medie se trimite ori la liceu profesional ori la liceu teoretic .

La profesional sunt mai multe profile: industrial ,comercial .etc, iar la teoretic sunt 2 ramuri: științific și umanist .

Examenul de bacalaureat care este la sfârșitul clasei a-XII-a este un examen din opt materii , după media acestui examen se intra la facultăți .

În timpul școlarizării , elevii se îmbracă în uniforma (pentru băieți un pantalon albastru ,o geaca albastra și o cămașa tot albastra. La fete tot la fel iar cămașa este de culoare roz) , nu intra elevul la școala fără această uniformă , fetele nu au voie cu oje , farduri sau orice fel de accesorii de moda. Băieții trebuie sa aiba parul tuns.

După ora 8 dimineața nu se intra și nici nu se iese de la școala. Fiecare școala are un bufet înăuntru în care se vinde mâncare ,sucuri și covrigi.. etc.

Bineînțeles învățământul este gratuit în cele 12 clase , cărțile se dau gratuit și nereturnabile .

Sunt niște burse pentru elevii care sunt mai saraci adica mai primesc un ajutor financiar .În școala sunt mai multe activități :ore de sport ,de desen ,de bucătărie , de cusut și de muzică .

Dimineața înainte de a intra in clase se așeza toți elevii în rânduri ca și la armată , se spune imnul cu voce tare apoi începe activitatea de studiu și se face și excursii în timpul anului la mai multe locuri ,cu prețuri simbolice .Se studeaza ca limbi străine Engleza și Franzeza .

Fiecare școala are cateva microbuse care se ocupa de transportul elevilor .

Saptamâna începe de Duminică până Joi și weekendul este Vineri și Sâmbăta .

Sistemul de note este diferit fiecare materie are o nota speciala, de exemplu : araba 60, limba engleza 40., etc.Media finala este din 310.

Daca se pica la două materi , se repeta anul și nu este saptamâna de restante .Aceasta regula este pentru toate clasele și pentru bacalaureatul .

Avem 24 de zile liber(ziua mamei,ziua profesorului,ziua muncitorului,ziua nationala..)

În final,toate sistemele de educație au beneficiile ei și rautățile ei.Nu este nici un sistem de educație copleșit.Toate școlile au scopul de educație corecta și de a forma o generațieintelectuala pentru a ridica nivelul țării.

CASTELE DE NISIP

Insulele Dodecanezului

Insulele arhipelagului Dodecanez (peste 100 la număr) au fost locuite încă din erele preistorice, fiind apoi ocupate de minoieni, aheii și doriienii. Cele trei cetăți-orașe: Lindos, Kamiros și Ialysos au fost construite în Rhodos în sec. al VI-lea îChr. și împreună cu cetatea din Kos (o insulă vecină) reprezintă opera doriienilor. După atacurile persilor, insulele Dodecanezului devin membre ale confederației ateniene, iar în anul 408 îChr., cele trei cetăți din Rhodos se unesc pentru a forma un stat.

Insula Kos cunoaște o dezvoltare remarcabilă în secolele IV-III îChr., datorită școlii de medicină fondate aici de către Hipocrate. Romanii ocupă insulele arhipelagului în 146 îChr., urmând apoi lungă perioadă bizantină, iar în 1309 ordinul Cavalerilor Ioaniți își extinde suveranitatea asupra tuturor insulelor Dodecanezului. În anul 1522 insulele sunt cucerite de turci, iar în 1912 vor fi luate de italieni. Revenirea lor la „patria-mamă”, Grecia, survine abia după cel de-al doilea război mondial, în 1948.

Situate la intersecția a trei continente, adevărate bijuterii ale Mării Egee, insulele Dodecanezului constituie un punct de atracție important pentru turiștii care vizitează Grecia și care apreciază clima plăcută a arhipelagului și în special plajele însorite și apa limpede a mării. Insula Rhodos- cu turismul său cosmopolit și cu vestigii istorice din toate epocile istorice; Kos- patria lui Hipocrate; Patmos- cu turismul său religios; Symi, Kalymnos și Leros – cu turismul lor tradițional și cu locuințele în stil neoclasic; Karpathos – cu frumusețile sale naturale ieșite din comun și cu prețioasa sa cultură populară; insulele mai mici, Tylos, Nisyros, Halky, Kassos, Astypalea, Lipsi, Agathonissi și Kastellorizo – cu plajele lor întinse și apa limpede, cu peisajele variate și simplitatea locuitorilor, toate acestea constituie ce are mai de preț Marea Egee.

Dodecanezul a intrat în istorie prin orașele sale, cetăți construite de doriieni, prin târgul de sclavi de la Rhodos, prin școala de medicină din Kos și, mai ales, prin celebrul Colos din Rhodos, una dintre cele șapte minuni ale lumii, distrus însă de un cutremur puternic, bucățile sale din bronz fiind apoi vândute sarazinilor.

Insula Rhodos, supranumită și „perla Mediteranei”, cea mai mare insulă a Dodecanezului, este renumită nu doar obiectivelor sale turistice, ci și pentru vinurile și uleiul de măsline produse aici, precum și grație obiectelor de artă populară specifice (ceramică, broderie, covoare).

Symi este insula cea mai apropiată de Rhodos și una dintre cele mai pitorești din arhipelag, cu munții săi abrupti care coboară până în mare. Pitorescul arhitecturii tradiționale a caselor cu frontoane în stil neoclasic impresionează vizitatorii. Locuințele construite în secolul al XIX-lea în stil neoclasic coboară în terase până la mare, pe culme fiind situate câteva biserici și cetatea, care servea ca adăpost împotriva piraților.

În ceea ce privește insula Kos, principalele sale obiective turistice sunt templele lui Asklepios și Apolo, plataniul lui Hipocrate, moscheea lui Gazi-Hassan, Muzeul arheologic care adăpostește celebrele mozaicuri, biserica paleocreștină „Sf. Ștefan”, Mănăstirea „Sf. Ioan”, precum și băile termale.

Insula Kalymnos este renumită pentru „pescuitorii” de bureți, care își riscuau viața, ajungând uneori cu ambarcațiunile lor aproape de coastele Africii.

Silueta impresionantă a Mănăstirii „Sf. Ioan Teologul” din insula Patmos se vede din depărtare, mai ales noaptea. Insula Patmos a fost transformată de către romani într-un loc de deportare, iar împăratul Domițian l-a exilat aici pe Sf. Ioan Evanghelistul (95 d. Chr.), numit și „teologul din Efes”, care a propovăduit creștinismul. Sf. Ioan a dus o viață ascetică, trăind într-o grotă unde a scris Apocalipsa. Patmos a devenit astfel un loc de pelerinaj și Sf. Christodoulos a construit aici, cu ajutorul împăratului Bizanțului, Alexis, Mănăstirea „Sf. Ioan”, chiar pe locul ruinelor templului zeiței Artemis.

Situată relativ aproape de Creta, insula Karpathos a fost locuită la început de minoeni, apoi de doriieni, făcând parte și din Confederația Ateniană. În timpul ocupației romane și în perioada bizantină, insula a fost supusă atacurilor repetate ale piraților. Ulterior, va fi administrată de genovezi, de cavalerii din Rhodos și de către venețieni. Dominația turcească începe din 1538 și va dura patru secole, iar din 1912 insula va fi luată de italieni, până în 1948, când îi revine definitiv Greciei. Oricine se gândește al

ORA

DE ISTORIE LA CLASA A XII-A A

Prof. Cristina Mandae

DESPRE COMUNISM - OPINII PRO ȘI CONTRA

— „Comunismul este un regim autoritar care a apărut în Rusia în 1917, iar în România după 1945. În opinia mea, a avut mai multe dezavantaje căci a dus la o dezvoltare înceată a României. După 1989, România s-a reîntors în Europa democratică.” (Diana Similie)

— „După părerea mea, disciplina era cuvântul care caracteriza perioada comunistă. Democrația a fost adeseori, după Revoluție, prost înțeleasă și a contribuit la starea dezastruoasă a țării.” (Denisa Todor)

— „Din poveștile unora reiese că nu era chiar așa groaznic atunci deoarece cu toții aveau un loc de muncă, țara nu avea datorii, s-au construit fabrici, cu toții știau ce este respectul.” (Antonela Velescu)

— „Recent am aflat despre închisoarea de la Pitești, unde se făceau experimente pe deținuți pentru a-i reeduca. Acum 2 ani am vizitat închisoarea de la Sighet, cunoscută și sub numele de „închisoarea miniștrilor”. Fosta închisoare a devenit muzeu, fiecare celulă conținând mărturii ale unei perioade triste din istoria noastră. Am fost surprinsă de numărul mare de vizitatori, atât din țară cât și din străinătate.” (Loredana Ulici)

— „În comunism, oamenii erau privați de foarte multe lucruri. Erau controlați în permanență. Accesul la informație era limitat. Abia după 1989, România începe să se schimbe radical.” (Andreea Sârbu)

— „Comunismul a furat dreptul de a gândi pe cont propriu. Când unui popor îi este luat dreptul de a gândi, de a vorbi, de a-și exprima liber părerile și crezul, când toată elita intelectuală este închisă și pusă să facă munci rușinoase și nedemne, atunci acel popor nu are spirit și nici mândrie națională. Este doar o masă de oameni care poate fi indusă în eroare de discursuri gălăgioase și promisiuni deșarte.” (Ligia Tololoi)

— „Comunismul se rezumă la conducerea unei țări în care nimeni nu-și poate spune părerea. Faptul că toți intelectualii au fost arestați sau închiși este un semn al fricii comuniștilor. Frică de a nu deschide mințile pe care ei au reușit să le închidă. Oare de ce atâta tiranie într-un regim politic? Simplu! Dorința de putere și de supunere a propriului popor.” (Bianca Miha)

— „Condițiile de trai deveneau tot mai insuportabile, oamenii se strângeau la cozi infernale să cumpere alimente de calitate mediocră, asta dacă aveau norocul să mai găsească ceva în magazine.” (Sandra Lele)

— „Comunismul a fost o perioadă gri în România, în care nu aveai voie să-ți spui părerile, să spui ceea ce gândești. Comunismul a fost un regim politic dăunător statului și individului, ca un organism bolnav.” (Luminița Lebadă)

— „Poate avem tendința să considerăm că, astăzi, comunismul ar fi bine aplicat și echilibrat. Dar, acest regim politic are mai multe aspecte negative.” (Iasmina Cincă)

— „Poate că, azi, unii regretă acea perioadă, dar sunt multe lucruri care nu trebuie uitate. Comunismul are multe exemple de erori și nedreptăți.” (Georgiana Dărăbuș)

— „În concluzie, regimul comunist într-o manieră echilibrată poate fi suportabil, dar nu pentru oricine, și în nici un caz pentru un spirit liber ca al meu!” (Mădălina Epure)